

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9. novembra 2011 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému **I. Š.**, pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného I. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8. marca 2011, sp. zn. 5 To 241/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. Š. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 23. júna 2010, sp. zn. 2 T 182/2009, bol obvinený I. Š. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že:

dňa 4. júla 2008 o 07.28 h viedol ako vodič, keď mal v krvi 0,48 promile alkoholu, osobné motorové vozidlo zn. O., evidenčného čísla R., po štátnej ceste č. II/532, v obci L., v smere na J., rýchlou nie menej ako 91 km/h, pričom pri prejazde pravotočivej zákruty na mokrej vozovke v kilometri 30,71 neprispôbil rýchlou jazdy svojim schopnostiam a poveternostným podmienkam, s vozidlom dostal šmyk, prešiel do protismeru, kde narazil do elektrického betónového stĺpa pred rodinným domom č.81, od ktorého sa odrazil a prevrátil na ľavý bok, pričom prisediaci na zadnom sedadle J. H., ktorý nebol pripútaný, utrpel pomliaždenie, až potrhánie mozgu s vnútrolebečným krvácaním, pri otvorení trieštivých zlomeninách kostí lebečnej klenby a spodiny, ktorým na mieste podľahol, prisediaci vedľa

vodiča M. B. utrpel pomliaždeninu hlavy s podozrením na ľahký otras mozgu bez neurologickej topiky s dobou liečenia podľa znaleckého posudku v trvaní 1 až 7 dní, pričom pre majiteľa vozidla M. B. vznikla škoda vo výške 4 443,00 eur pre V., a.s. K., poškodením betónového stĺpu elektrického vedenia škoda vo výške 1 414,09 eur, pre obec L. poškodením kovového stĺpu miestneho rozhlasu škoda vo výške 818,76 eur a pre T. K., bytom L. č. X., poškodením brány rodinného domu škoda vo výške 185,59 eur, pričom obvinený svojim konaním porušil dôležitú povinnosť uloženú mu Zákonom č. 315/1966 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení, podľa § 4 ods. 3 písm. b/, § 15 ods. 1 a § 7 ods. 1 citovaného zákona.

Okresný súd uložil obvinenému I. Š. podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, l/ Tr. zák. a neprihliadnutia na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd zaradil obvineného pre výkon odňatia slobody do výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 61 ods. 1, 2 Tr.zák. súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 3 (troch) rokov.

Okresný súd zároveň vyslovil, že podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným:

- V. H., trvale bytom R., ul. J. škodu vo výške 625,84 eur,
- Poškodenej strane U., IČO: X., škodu vo výške 58,03 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodené strany

- V.,
- M. B., trvale bytom R. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodenú stranu V. H., trvale bytom R.J. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade odvolania podaného obvineným I. Š. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať

odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a zistil, že odvolanie obvineného nie je dôvodné. Preto odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. uznesením zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený I. Š. prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatniac dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/, i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený predovšetkým vyjadril názor, že rozhodnutím súdu prvého stupňa nebola dodržaná obžalovacia zásada, pretože výrok napadnutého rozsudku ide nad rámec podanej obžaloby, keď ho súdy uznali vinným aj pre porušenie dôležitej povinnosti podľa § 4 ods. 3 písm. b/ Zák. č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení. Keďže ide o prísnejšiu právnu kvalifikáciu, mal byť na túto skutočnosť upozornený. Zároveň obvinený namieta vykonanie dôkazu – vyšetrenia alkoholu v krvi s tým, že tento nebol získaný zákonným spôsobom v súlade s ustanovením § 119 ods.2 Tr. por. a teda ho nebolo možné v konaní použiť ako dôkaz. Obvinený má za to, že jeho konanie malo byť správne právne kvalifikované ako prečin usmrtenia, avšak len pre ods.1 §-u 149 Tr. zák., nakoľko znalec z odboru dopravy nedáva jednoznačný záver o neprispôsobení rýchlosti jazdy vlastnostiam vozidla, nákladu, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. V závere dovolania obvinený vytyka obom súdom uloženie represívneho trestu. Má za to, že hrozba trestom počas skúšobnej doby by nesporne lepšie splnila účel trestu z hľadiska generálnej ako i individuálnej prevencie.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici v spojení s rozsudkom Okresného súdu Revúca zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresný prokurátor navrhol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť. Poukázal na to, že okresný súd vychádzal v rámci svojej rozhodovacej činnosti z dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Tvrdenie obvineného I. Š., že mu bola krv odobratá protizákonne, považuje za účelové. Obvinený dal písomný súhlas na odobratie krvi, ktorú

skutočnosť potvrdzuje jeho vlastnoručný podpis na tlačive označenom ako súhlas na odobratie krvi, čo potvrdzujú aj vypočítaní svedkovia K. H. a Mgr. S. T. ako i príslušníci polície, vrchná sestra v nemocnici M. Ž. a ošetrojúci lekár MUDr. J. T.. Nestotožňuje sa s tvrdením obvineného v dovolaní, že v čase, keď mu bola odobratá krv, nebolo začaté trestné stíhanie. Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu, ktorým bola obhliadka miesta činu. Na základe toho považuje odobratie krvi obvinenému za dôkaz získaný zákonným spôsobom. K obžalovacej zásade prokurátor uviedol, že táto bola v predmetnom konaní dodržaná, nakoľko k súdnemu konaniu ako aj rozhodnutiu o vine a treste došlo na podklade obžaloby podanej prokurátorom, pričom vo výrokovej časti obžaloby je výslovne uvedené, že obvinený ako vodič vozidla v čase dopravnej nehody mal v krvi 0,48 promile alkoholu. Pokiaľ ide o vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru dopravy, obvinený mal výhrady voči nemu vzniesť na hlavnom pojednávaní. Obvinený tak neučinil, pričom dobrovoľne urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 3 Tr.por. a teda obvinený týmto vyjadril súhlas aj so závermi znaleckého posudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným I. Š. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Revúca, t.j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/, i/ Tr. por. teda, že súd založil rozhodnutie na dôkazoch, ktoré neboli

vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený I. Š. primárne namietal, že nebola dodržaná obžalovacia zásada a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.) tým, že tak súd prvého ako i druhého stupňa použili ako dôkaz – vyšetrenie alkoholu v krvi. Nezákonnosť tohto dôkazu vidí obvinený v tom, že on osobne nedal súhlas na odobratie krvi, navyše, krv mu bola odobratá v čase, keď nebolo začaté trestné stíhanie.

Najvyšší súd v tejto súvislosti len pripomína, že podľa § 199 ods. 1 veta druhá a nasl.: Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. Je potrebné dodať, že zákon jednoznačne ustálil, že uznesenie o začatí trestného stíhania má v prípadoch uvedených v odseku 1 druhá veta povahu deklaratórneho aktu, ktorým sa osvedčuje stav vytvorený už predtým, ako sa vykonal zaisťovací úkon, neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon. Z tohto dôvodu treba, aby sa ako deň začatia trestného stíhania uviedol deň vykonania úkonu (deň, mesiac, rok).

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, obvinený I. Š. bol bezprostredne po dopravnej nehode privezený Záchranou službou J. na chirurgiu jednotky intenzívnej starostlivosti s poruchou vedomia. Následne mu boli odobraté všetky odbery vrátane krvnej skupiny, aj odberov na alkohol, ktoré, ako upresnil ošetrojúci lekár MUDr. J. T., sa pri dopravných nehodách, odoberajú štandardne. Obvinený bol následne na to prevezený na urgentné CT mozgu, hrudníka a brucha.

Najvyšší súd len dodáva, že otázka súhlasu alebo nesúhlasu obvineného s odberom krvi, je vzhľadom na skutočnosť, že obvinený trpel kvantitatívnou poruchou vedomia, bezpredmetná. Obvinený po tom, ako mal v bezvedomí zakliesnenú hlavu v automobile, z ktorého bol vyprostený a naložený do sanitky, bol prijatý s otvoreným poranením hlavy do nemocnice. Za takéhoto vážneho poranenia hlavy, je len samozrejmé, že lekár musí nariadiť odobratie krvi, a to bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o dopravnú nehodu

a to vzhľadom na prípadný ďalší potrebný lekársky zásah. V danom prípade navyše išlo o dopravnú nehodu a ako uviedol svedok MUDr. J. T. – ošetrojúci lekár, pri autonehodách alebo zavineniach druhou osobou, sa krv na zistenie alkoholu, odoberá automaticky, bez ohľadu na to, či o to požiada polícia a bez ohľadu na súhlas, resp. nesúhlas pacienta, pokiaľ je v takom stave, ako obvinený bol. Vzhľadom na hore uvedené, svedok osobne podpisoval príkaz na odobratie krvi obvinenému.

V danom prípade je potrebné ustáliť, že zo strany orgánov prípravného konania išlo aj v úkone odobratia krvi o tzv. neodkladný úkon, t.j. úkon, ktorý vzhľadom k nebezpečnosti jeho zmarenia, zničenia alebo straty, nezniesol z hľadiska trestného konania odklad do doby, než bude začaté trestné stíhanie.

Najvyšší súd len dodáva, že v danom prípade rozhodne nemožno hovoriť o tom, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, po preštudovaní spisového materiálu, dospel k nasledovným záverom: súd prvého i druhého stupňa správne vychádzali z objektívnych dôkazov a to znaleckého dokazovania znalca z odboru cestnej dopravy, znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, záverov posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru S., ktoré dôkazy ovšem neboli jediné, ktoré vyvrátili obranu obvineného. Záverom znaleckého dokazovania totiž korešpondujú výpovede svedkov ako i listinné dôkazy. I keď Ing. P. O. - znalec v odbore doprava cestná a odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel, ustálil, že obvinený ako vodič motorového vozidla sa v kritickom mieste – oblúku vozovky pohyboval rýchlosťou približne 91 km /h, teda medznú rýchlosť pre prejazd oblúkom neprekročil, avšak mal možnosť zabrániť nehode inou technikou jazdy. V závere znalec ustálil, že obvinený ako vodič neprispôbil v nehodovom úseku rýchlosť jazdy svojím schopnostiam a pri rýchlosti na hranici, ktorou mohol prejsť nehodový úsek bez kolízie, z fyzikálneho hľadiska nezvládol riadenie vozidla.

Je potrebné v tejto súvislosti podporiť písomné vyjadrenie okresného prokurátora k dovolaniu obvineného, kde tento uvádza, že pokiaľ mal obvinený výhrady voči znaleckému posudku, mal tieto uviesť na hlavnom pojednávaní. Obvinený tak neučinil, pričom

dobrovoľne urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 3 Tr. por. a teda obvinený týmto vyjadril svoj súhlas aj so závermi znaleckého posudku.

Najvyšší súd len dodáva, že takto ustálené závery znalca sú premietnuté i do skutkovej vety obžaloby a následne rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil i odvolací súd. V danom prípade nemožno preto hovoriť ani o pochybení súdov, že rozhodnutie je založené na dôkazoch ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom alebo že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obžalovacia zásada bola dodržaná, nakoľko súdy rozhodovali o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Hoci súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe, právna kvalifikácia skutku (pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) nebola oproti obžalobe zmenená, keď obvinený bol uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. však nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že vykonané dôkazy súd nevyhodnotil podľa predstáv obvineného. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a svoje závery o vine a treste odôvodnil v súlade so zákonom. Oba súdy nižšej inštancie stručne uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia oboch rozhodnutí je zrejmé, ako sa súdy vyrovnali s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že skutok mal byť právne kvalifikovaný podľa miernejšieho zákonného ustanovenia, teda bez porušenia dôležitej povinnosti vodiča, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia niektorého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. za irelevantnú.

V daných súvislostiach najvyšší súd konštatuje, že nie je možné v postupe orgánov činných v trestnom konaní vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu.

Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom. Napokon, obvineným napádaný skutkový stav veci tak, ako ho zistili a ustálili súdy nižšej inštancie, namietaná právna kvalifikácia, druh a výmera trestu, sú dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej

inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený I. Š. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podať dovolanie len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené

na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. Š. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. novembra 2011

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Gabriela Šimonová

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová